

Klub Lysek

„Tak konečně jste tady,“ řekla paní Barrableová, políbila Dorotku na tvář a Dickovi podala ruku. „Co to s vámi bylo za chlapce?“ ptala se.

„Spřátelili jsme se ve vlaku,“ vysvětlovala Dorotka. „Dobře se vyzná v lodích.“

„A v ptactvu,“ dodal Dick.

Paní Barrableová se dívala za chlapcem, jak utíká k východu a po cestičce na silnici. „Že já ho už někde viděla?“ zamyslela se. „A o jaké Levce a Pravce to mluvil?“

„To je Tom Dudgeon, syn lékaře z Horningu,“ řekl jí přednosta stanice. „Možná že jste ho viděla někde na řece v té jeho malé lodičce. O prázdninách se od vody ani nehne. A Levka a Pravka... to jsou divná jména pro holky, že...?“ Výpravčí však už čekal, až bude moci dát znamení k odjezdu, a tak přednosta stanice větu ani nedokončil.

„Ten je pořád ve spěchu,“ politovala ho paní Barrableová. „Tak půjdeme, Dicku. Napsala jsi nějakou novou knihu, Dorko? Vzali jste si s sebou opravdu málo věcí. Ty se k nám snadno vejdou. Mám tady jednoho chlapce, který vám zaveze kufry k řece na vozíku. Pojedeme totiž po vodě. Trvá to sice déle, ale je to mnohem zajímavější. Do Horningu jede zrovna dneska motorový člun a ten mládenec, co ho řídí, mi slíbil, že nás sveze. *Blatouch* stojí dost daleko za vesnicí. Nejdřív se ovšem musíme trochu najíst a chtěla bych vám koupit takové holínky, jako měl ten chlapec. Budete je totiž potřebovat vždycky, když vystoupíte na břeh.“